

2491

Ühistöö

Seltside liidu „Ühistöö“ Viljandi osakonna
häälekandja

1919

Ar 919
Ühistöö

~~SE 12365~~
108.754*

E. Hunt'i trükk,
— Viljandis, —

24. veebruariks.

Täna, Taaralaste taimed, suurem päev meil elu sees,
Tema heledam kui iial kevadpäike meie ees.
Täna paistab meile jälle kadund paradiis,
Täna kuulduv meile jälle vabaduse viis.

Me seas graatsiliselt, kindlalt kõnnib Vabadus,
Ta aukroonil ehitatud, seljas kuldrüüd uus,
Tall' kui kõigekõrgemalle au anname, —
Kiindund tasse, õrnalt teda kätteil kanname.

Ka nüüd me juure pöördund Kalev Lindaga
Jälle meie riiki kaitsma raudse rinnaga.
Pime öö on mööda, — päev ju hämardab,
Lootustaevas ilutulel lõõmendab.

Nüüd, kui vabad kotkad meie taeva all
Pääsend kütkest valla püüdel tugeval;
Nüüd ei enam kaani viisi muda sees
Püherda me võõrasrahvalaste ees.

On meid aga ähvardamas väljast hädaoht —
Meeldib vaenlaselle veelgi meie kodukoht —
siis raudriide riietame, siis me mõõga vöötame, —
Tulisel hõõgvaimustusel kodu kaitsma sööstame

Uitavad mõttekillud suurel iseseisvuse pühäl.

Missuguseid suuri päevi elab küll meie põlv läbi. Kui ka kõik kustub ja hukkub, vähemalt nende päevade jaoks maksis siiski elada. Kõiksugu võimalikud ja „võimatud“ poliitilise elu kombinatsioonid, ääretud hingelainetuse tormid, lootuse koidusära ja õõnsad pettumused, ja ometi jääb elu endiseks, ja ometi jääme meie ise, kõige välise uudsuse peale vaata-mata, endisteks!

Näib õigus olevat sel, kes korra esimesena on ütelnud: Sõda, mässud, suurte huikade lainetused ei ole muud midagi kui näitemäng. Selles mängus on mängijad ja vaatlejad, ja kui mäng lõpeb, siis hakkavad vaatlejad uut mängu ootama. Ning ka vaatlejad jagavad kiitust nii, kuidas keegi mänginud. Kui vaadelda kõrvalt neid veriseid orgiaid, milles Venemaa praegu vintsleb, siis ei saa kuidagi tagasi tõrjuda tunnet, et sul siin mingi kohutava vaatemänguga on tegemist, mis tingit on eriti just Vene rahva iseloomust ning tema verisest ajaloost. Vilunud kunstnikkudena pæed siin liikuvat Leenini, Kerenskit ja teisi. Ja et tegevuslava Venemaal asub, siis näib see ka kõigiti loomulik olevat, sest Venemaa on alati suuri näitelavalisi andeid ilmutanud.

On see draama või jant, või poolhullude bakchanal, seda õiendab kord ajalugu, meil tuleb aga seisukoht võtta. Meie peame üksi pealtvaatajaks jääma. Meie tõlgitsetud äpardaks see mäng ja midagi ei haava näitlejat enam, kui korra välja vilistatud olla. Meie, kindla seismise distsipliiniga ja kaalutud mõistusega põhjamaalased eestlased, jääme ka edaspidi kaine arukuse käsutada. Meil on oma tee, mida meie käima peame, uimastada lasta endid mängijatest ja neist kaasa kisutud saada, oleks iseenese unustamine, ja siis ei oleks meie enam eestlased.

Ja hüplemise järgi tuleb loomulikult väsimus. Väsimus tabab ka neid näitlejaid, kes praegu verist tantsu tantsivad. Paratamatu on, et taht ka neis läbi põleb. Ja siis hakatakse

sealsamas uut mängu mängima. Kuid mis eales seal ka mängitaks, see on nende mäng, meie oleme enestele iseoma tee valinud.

*

Eesti pühitseb täna iseseisvuse aastapäeva. Kas jõuame meie käesoleva aja inimesed määrata selle päeva arutat suurst Miski ei heiduta enam meid ja miski ei pane imestama, ka iseseisvus on saanud nagu argipäevseks asjaks. Kuid ometi olame kõige suurema kätte saanud, mis üleüldse rahvas kätte saada võib. Elu tekkimisest peale ei ole suuremat võitu olnud teatud rahval, kui iseseisev olla. Siit alles algab meie elu. Jäma arenemiskäik on enne nõudnud üksikute individuumide vabastamist terves inimkonnas, nüüd on aeg teist lüli sellesse ahelasse liita — ka rahvaid vabastada. Kui ei tohi olla orje inimkonnas, siis ei tohi neid ka rahvaste peres olla.

*

Vaatlegem meie seltskonda enne ja nüüd. Suured kannatuse ja katsumise tunnid on olnud ühtlasi ka kõige ilusamad tunnid. Kannatusel ülepea tulevad avalikuks kõige ilusamad ja kõrgemad omadused. Jhusasti on mõistnud elada Eesti rahvas ka tema suurte kannatustel. Kui Saksa sõjaväe päevadel kõik hingelöörid ähvardasid mattuda, kui lämmatuse surm nagu terve rahva pea kohal tiibu oleks lehvitanud, mõistis rahvas suur olla omas kannatuses. Ta leidis omas hinge põhiheli — targa ettenägelikkuse — ja päästis lenda. Ning neil valu tundidel, mis alles hiljuti tulid läbi elada, eks leidnud ka siin rahvas iseenda? Uskumata kiirusega loodi autoriteetline valitsemise aparaat ja vahva sõjavägi, ning vaenlase väljakihutamisel kordus uuesti vana tõde, et ka väiksed võivad suuri asju korda saata.

Tundus, nagu oleks uuesti alanud ajad, kus Kalevi poeg pikkade sammudega maad mõõtis, ning õhus kuuldus nagu Suur-Tõllu härjavankri ratta vuhinat, millega ta vaenlasi loogu maha niitis.

*

On kindel, et meil neid ei puudu, kes enamliselt valitsuselt õnnistust ootavad. Neid oli, on ja jääb. Nad on mingi mõtte omaks võtnud ja raske on seda neilt lahti kangutada. Mina läheksin aga nende enamlaste juurde ja küsiks:

„Vastake mulle otsekoheselt: Kas saab Eestimaa sellest kasu teie mõttes, kui enamlus siin valitsema pääseks?“ Ma arvan, mõni otsekohene ütleks mulle: „Miks mitte? Meie saaksime selle kätte, mis meie ootame; ja see on kõik see õnnistus.“ Mis sest, et uus kord tooks enesega ühes nälga ja häda, viletsust ja hindade kerkimist, sellega lepiksid nad, sest Eestimaa on ometi „õnnistuse“ kätte saanud. Mina ütleksin neile: Kui enamlus kogu ilmas peaks võitma, siis ei jää ka Eesti sellest mängust välja ja „õnnistus“ tuleks ootajatele nii kui nii kätte. Aga seep see lugu on, et ta ei võida. Jnimeste sugu näitab ka enamlaste ilmas niisamasuguste pattudega varustatud olevat kui mujal, taevariik ei ole enamlaste maal kusagil maha tulnud. Lugege enamlaste lehtedest teateid pettustest, ülelöömistest, võltsimistest, mida kommuna tegelased korda saatnud, siis leiateg, mis ka enamluse sööb. „Jnimese mõtlemised on kurjad lapseõlvest saadik.“

*

Meie oleme praegu iseseisvad. Olgugi et meie iseseisvus suurte võimude poolt tunnistamata, oleme meie tegelikult ometigi peremehed omal maal, ning seda ei kustuta ajaloo lehtedelt enam ükski võim. Meie ei või teada, missugused katsumised meil tulevikus ootamas ja õnnetused tabamas, kuid seda silmapilku, kus endiste orjade selg ennast sirgu ajab, ei kustuta enam keegi. Aastasadade järgi tullakse veel nende päevade juurde tagasi, kas ilutsema või lootust ja jõudu otsima, kuid nad jäävad seisma, sest nad on kirjutatud vaba meheverega ja kodumaa armastusega. —g.

Ühistöö mõte.

Meie noor riik võitleb oma eluõiguse eest. Temaga võitlevad kõik eestlased kaasa. See on hiiglasuur ülesanne — seista lagunenu maailmariigi näljaste inimestekarjade vastu ja neid eemale tõrjuda kohast, kust näljane loodab leiba leida. Loomusunnil veereb Venemaalt neid näljaseid kommunistide ja hiinlaste salku Eesti piirile, sest nad arvavad, et siit veel leiba võib leida. Teist ülesannet ei näidanud nad enestel siin

olevat. Väikesel Eestil ei ole see võitlus mitte kerge. Tarvis on koondada sellele võitlusele tervet rahvast, panna sõjariistu kõiki, kes neid kanda suudab, tarvis on igale sõdurile veel kaasa anda lahingusse minnes vaimustust kodumaa ja koduse rahva vastu. Meil ei ole sõda mitte üksi riigi, vaid peaaesjalikult rahva asi. Ta on meile kõigile eestlastele ühiseks asjaks saanud, temast rippume kõik ära, sest võidust, mille eest meie paremad pojad vaenuväljal surevad, oleneb, kas meie võime iseseisvaks jääda, kas on meil kui rahval õigus olla, või peame igavesti võõraste valitseda ja käsutada jääma.

Samal ajal, kui välise vaenlase vastu tuli seista, kui tuli suuri hästi varustatud vaenlaste hulkasid kodumaalt välja ajada, oli tarvis omale riiki ehitada, riiki luua. Mõlemad hiiglasuured ülesanded, mille elusviimist kunagi ühekorraga ette ei võeta. Aga meil tuli seda teha. Meil tuli võõraste püssitikkude all sõjaväge koguda ja valitsust sisse seada. Ja siin on eestlane näidanud, et ta mitte üksi õri ei oska olla, vaid et ta ka peremehe ametist jagu saab. Rahvas kogus oma valitsuse ümber, andis ennast tema käsutada, andis oma varanduse valitsuse tarvitada ja tegi need mõlemad ülesanded — omakaitse ja riigikorraldamise — omaks asjaks.

Siin astus seltskond valitsusele appi, ulatas talle raske! tunnil sõbrakäe, valmis isegi minema kõige kaugemasse metsanurka ja sealt tooma valitsusele poolehoidmist ja tuge. Seltskonna tegelased asutasivad „Ühistöö“. See sõna pidi märgu- sõnaks saama. Ta pidi tervet rahvast ühisele tööle panema riigi kasuks rahva enese tuleviku nimel. See oli asutajate mõte. Ka kõige parem valitsus ei saa kõiki kodanikka kätte, ei pääse kõigile juurde, ei leia kõiki südameid liikuma panevat sõna, seda võib ainult seltskond, rahvas ise teha. Eesti seltskond tegi seda. Ta asutas „Ühistöö“, et ühises töös, terve rahvas üheskoos, toetada ja aidata valitsust maakaitstes ja riigiülesehitamises. Tööpõld on lõpmata lai, ülesandeid arvamata palju.

Esimese harimise alla tuli muidugi kõige hädalisem ja lähem väli võtta, ja see oli — meie sõjamehed. Riigil oli raha vähe ja raha eest ei olnud kõike mitte saada. „Ühistöö“ läks ja seletas seltskonnale ära, et need, kes seal piiriääres võitlevad, need meie eest võitlevad, meie eest oma verd valavad ja et neil siis õigus on selle eest meile nõudmisi ette panna ja

et need meie kaitsjad meilt abi ja toetust ootavad. Tuhanded käed tulid ja panid endid „Ühistöö“ heaks tööle, isegi lapsi tuli. Virgad käed, väledad näpud töötasid tasuta, et sõjameestele pesu, haavatutele sidemeid ja haigetele riideid valmistada. Suured hulgad kooliõpilasi läks laiali üksikutesse kodudesse, koputas iga kodaniku südame pihta ja kutsus neid üles noort riiki ja tema vahvat sõjaväge toetama. Andeid tuli kokku, neid oleks võinud küll rohkemgi tulla, aga ega aine-line toetus üksi tähtis ole. Moraalne toetus tuleks ehk tähtsamaks pidada.

Laiad hulgad virgutatakse poolunest teadvusele, nendele räägitakse omast iseseisvast Eestist ja kutsutakse igat ühte neist oma kodaniku kohust selle riigi vastu täitma. See on ka midagi väärt, võib olla rohkem väärt, kui see aine-line toetus, mida riigile antakse. Nii on „Ühistöö“ määratu tähtsusega nähtus meie noores riigielus. Ta aitab riiki kaitsta, kodumaad korraldada, sõjaväge varustada, kodanikka kasvatada ja riiki ehitada. „Ühistöö“ kaudu ulatab seltskond riigile käe ühiseks tööks. „Ühistöö“ koondab kõik seltskondlikud jõud ja rakendab nad üleüldiskasulikule tööle maa ja riigi kasuks. On suudetud juba tuhandeid üle maa koguda, kümned tuhanded tulevad veel, kui „Ühistöö“ omad osakonnad maal, valdades ja külades korraldab. Nii saab „Ühistöö“ jõuks, mis tuntavalt võib kergendada meie riigi ülesehitavat tööd, mis riigist ja valitsuset arusaarnist maal rahva keskel võib suuresti süvendada ja rahvast valitsusega võib siduda üheks vääramata jõuks.

See oleks „Ühistöö“ tähtsuse üks külg. Tuleks ka veel teist külge toonitada — nimelt „Ühistöö“ kasvavat mõju oma tegelaste ja seltskonna peale. Selles töös saavad seltskonnas olevad paremad jõud pandud rahvalises üleüldisusele kasulikus mõttes liikuma. Ja niisugune töö kasvatab töömehi. Ta toob neid tihti kauge maa tagant kokku, iseäranis maategelasi, kutsub neid äripäevast halli elu mõneks ajaks unustama ja laseb neid elada mõistetele ja mõtetele, ilusatele paleustele ja isade unistustele, mis nüüd teoks on saanud. Sääli töö juures saab selgeks riigi ja rahvuse mõte, mida sõnadega kunagi nii selgeks teha ei saa, kui ühine töö ja ühine valu seda teeb. Töö on kool, töö suurte paleuste kättesaamiseks on kõige parem kool, mida rahvale soovitada võib. Nii on siis „Ühistöö“l mõtet ja tähtsust, mõtet, et teda tehtakse ja laiad ring-

konnad temast osavõtma kutsutakse, tähtsust, kui tagajärjel, mida hea töö annab.

Sellepärast kostiku kutse: „Ühistööle“ üle terve eestiaste maa, kogugu tema ümber meie ilus-voorus, täis lootuse tuld ja valmistust meie ühise asja vastu, tulgu sinna meie vanemad ringkonnad oma elutarkuse ja kogemustega ja aidaku kaasa, sest kunagi ei ole töötajaid küllalt, tulgu isegi väsivad vanad ja valmistagu noori tulisemale tööle. See on töö, mida teha maksab, millel mõtet on. Meie ehitame seal oma noort riiki, meie ehime seal võitlejaid, vägilasi, kodukaitsaid ja kasvame selle juures ise õigeteks jaa tõsisteks inimesteks. Sää! saame aru eläbielatava aja suurusest ja tõsidusest, sää! saame ise suuremaks ja tõsisemaks. Sellepärast kaasa kõik, kes senini eemal on olnud. Teg kohustab, „Ühistöö“ kutsub, meie peame kuulma kutset.

J. O. L.

*

Kriitilisel silmapilgul, kus kõik jõud endid koondasid, et Eestit pealetungivast vaenlasest vabastada, asutati ka Viljandis „Ühistöö“. Tema ülesandeks oli igasugust puudust sõjameeste juures ja haigemajades vähendada ning kõigile kodujäajale võimalikuks teha jõudu mõõda isamaa ülesehitamises kaasa aidata. Töötajaid tuli rohkesti. Esiolgu kohendati ja korraldati pesu natukest, mis korjandusest „Ühistöö“ heaks oli kokku tulnud. Varsti laienes tegevus. Toredat pilti pakkus siis see töö. Valgustatud, täitsa koduses ruumis, istuvad laudade ümber „ühistöölised“. Kõik kihab. Ühed väntavad vuinal õmblusmasinaid, teistel on pesuhunikud ees, kolmandad kujuvad — igalühel on töö. Siin on vanemaid naisterahvaid ja elurõõmsaid noori, isegi lapsi, kes nobedail kätel kisivad riide tükkeist niite haavasidumisaineks puuvilla puudusel.

Teisel parandavad tehnikerid püsse, automobiile, isegi lennumasinaid; rätsepad on kasukaid juba hulga valmisõmmelnud j. n. e. Millega aga üleüldse ühine töö valmis võib saada, näitab „Ühistöö“ haigumaja: see on üks kõige eeskujulisemaist sõjalaatsarette seas. Viljandi „Ühistöö“ laatsarett peab üleval 63 haigevoodit, mille peal kuus kuni 10000 marka läheb, edaspidi kavatseb ta aga ka teistest sõjalaatsaretteist haigeid üle võtta.

(10. jaanuarist saadik on „Ühistöö“ sanitaarjaoskond muudetud sellekohaseks Eesti Punaseks Ristiks).

Linnalaste eeskujul on ka maal mitmel pool „Ühistööringid“ loodud. Kahju ainult, et püsivust nii vähe on. Viljandis, näituseks, asuti alguses vaimustusega töö juurde — „Ühistöö“ töötuba mahutas siis mõnikord kuni 100 inimest, ja kõik töötasid palgata. Vaimustus aga kadus pea, ja praegu on „Ühistöö“ veel vaevalt 20 (!) palgata töötajat, needki enamasti lapsed — see on ka mujal nii.

Rohkem sooja osavõtmist! Rohkem vaimustust! Rohkem aitajaid käsa „Ühistööle“!

Dutt rikkast vennast ja vaesest vennast.

Elasid kaks venda. Üks oli rikas, teine vaene. Rikas vend sõi hästi, jõi hästi, magas hästi. Vaene vend teenis enesele ja oma perekonnale igapäevase tööga igapäevast leiba. Ta elas, nagu öeldakse, peost suhu.

Seal juhtus sõda. Mõlemad vennad pidid komisjoni ette ilmuma.

Rikas vend oli vigane, — lühikese nägemisega, ka dis prilla. Teda lasti kodu tagasi ja tal oli hea meel, et ta vigane oli.

Vaene vend oli terve. Komisjon võttis teda soldatiks vastu. Raske südamega läks vaene vend sõtta, sest ta oli oma perekonna ainus toitja. „Mis saab siis, kui ma sõjas surma saan? Kes kannab siis mu väikeste eest hoolt?“ Nii küsis iseeneses vaene vend sõtta minnes.

Ja ta saigi sõjas surma. Naine ja kolm väikest last jäid leinama ja — nälgima.

Rikas vend aga elas oma lõbusat elu edasi. Ta varandus kasvas. Ta sai palju, palju raha ja — oli rõõmus oma lühikese nägemise pärast.

Aga seal tuli jälle sõda, seekord päris meie oma sõda.

700-aastase vaheaja järele pandi jälle Eesti sõjasarv hüüdma. Maleva pidi kokku tulema, sest vaenlane tungis üle piiri sisse.

Ja rikas vend värises, aga mitte sellepärast, et sõtta minekut oleks kartnud. Ei, sõttaminekut tal ei olnud. Ta oli juba pealt 40 aasta vanaks saanud ja tema lühike nägemine oli veel lühemaks jäänud, nii lühikeseks, et kui ta oberostide armast värvi ja nägu muigele ajavaid pealkirju ja numbrid tahtis näha, siis pidi neid silmale õige ligidale seadma.

Ei, rikas vend värises oma varanduse pärast. Mis pidi tema varandusest saama?

Sõja kärin tuli ikka ligemale. Rikastes peredes oli kihin ja kahin. Seati ja kraamiti, täideti summadanne ja kaste. Ka rikas vend täitis summadanne ja — kui Valga langes, viis rong teda juba Tallinna poole. Raske südamega lahkus ta omast varandusest.

Mis te arvate? Ta läks vist küll Tallinnasse, et ise oma käega üht osa omast rahast Eesti Ajutisele Valitsusele laenuks anda, teist osa kinkida, et Valitsust aidata tugevat, ajanõuete kohaselt varustatud sõjaväge vaenlasele vastu saata, röövikuid maalt välja kihutada. Ei, ta otsis ainult Ajutise Valitsuse selja taga varju.

Kui vaenlane Tallinnale õige ligi oli, nii et lahingute rugin linna ära kuuldus, oli tal kõik valmis, et üle lahe Soome sõita, kui tarvis, siis Rootsigi.

Aga vaenlane löödi tagasi, ta põgenes. Rikka venna Soome sõit jäi ära.

Teie arvate nüüd küll, et ta tänu-täheks Eesti sõjaväele mõni tuhat marka annetas. Ei midagi selle sarnast.

28. jaanuaril, kui „Ühistöö“ ühepäevase sissetulekute mobilisatsiooni toime pani, annetas ta „Ühistööle“ 25 marka.

Ja seal puhkab ta nüüd omas soojas puhtas korteris, pehme puhta aseme peal Tallinna reisiväsimust ja ärevust välja, kuna paljud soldatid, kes lahingus haavata saanud, külma käes haigeks jäänud, ruumide ja voodite puudusel põrandal õlgede peal maas oma haigust põevad ja haavu parandavad.

Jumal, või saatus, või õigus, või kes sa oled, kes ilma valitses, kuidas sallid sa kisendavat ülekohtu?!

Mispärast oli vaese venna tervis ja elu riigi omandus, et ta seda riigi käsu peale vasturääkimata isamaa altarile pidi

tooma? Ja mispärast ei olnud rikka venna rikkus riigi omändus? Mispärast ei või riik talle käsku anda üht osagi sellest isamaa saatuslikel tunnil isamaale ohverdada?

Kes vastab nende küsimuste peale?

Mure.

Ajutise valitsuse poolt lubatud
5. detsembril 1918. Allakirjutanud
siseministri eest: Maim.

Eesti seltside ja organisatsioonide liidu „Ühistöö“ põhjuskiri.

I. Eesmärk.

1) Organiseerida Eesti riigi kodanikka ja koondada ühiste ja seltside jõudusid selleks, et nad ühisel jõul Eesti riigi loomise töös kaasa töötada võiksid kõik suguste seltskondlike asutuse ja korralduste loomise ning ettevõtete teostamise abil.

2) Keskkohaks olla, kus iga Eesti riigi kodanik tarvilikka teateid saada võib riigi asutuste kohta.

II. Tegevus.

Oma sihtide kättesaamiseks avaldab Eesti liit „Ühistöö“ järgmist tegevust.

1) astub ühendusesse valitsuse asutustega, et oma tööd riiki juhtivate jõududega kontakti viia, säält tarvilisi juhtnööre saada.

2) asutab riigi ettevõtete toetuseks korjanduste keskkoha.

3) muretseb sõjavangide, sõjapõgenejate, invaliidide ning viletsasse seisukorda sattunud riigikodanikkude ning nende perekondade eest, neile toitu, riideid ja ainelist abi andes.

4) asutab büroo, kus riigikodanikud igasuguseid teateid valitsuse asutuste üle saada võivad.

- 5) korraldab toitmise punktisid, ühiselumajasid jne.
- 6) paneb toime koosolekuid, kõneõhtuid ja pidusid jne.
- 7) korraldab haavatutele ja haigetele arstlist abi, asutab haigemajasid.
- 8) laotab laiali kirjanduslisi töid ja üleskutseid, mis liidu eesmärgile vastavad.

III. Liidu koosseis.

Eesti liidu „Ühistöö“ liikmeteks võivad olla:

- 1) kõik Eesti riigi kodanikud.
- 2) kõik ühised ja seltsid, kes soovivad liidus kaasa töötada, Eesti riiki toetades, korraldades ta ülesehitavas töös. Liidu juhatus asub Tallinnas.

IV. Liidu korraldus.

Liidu korralduse hulka käivad:

- 1) üleüldine koosolek.
- 2) juhatus.
- 3) revisjoni ja mitmesugused erikomisjonid.

Juhatus ja revisjoni liikmete arvu ja nende tegevusesse astumise ning tegevusest vabastamise korra ja võimupiiri määrab ära üleüldine koosolek.

„Ühistöö“ juhatuse tegevusele annab juhtnööre ja liidu asjaajamise viisi määrab ära liidu kodukord, mis pääkoosoleku poolt hääks on kiidetud.

V. Õigused.

Liidul on juriidilise isiku õigused. Liit saab varalist jõudu liikmemaksudest, korjandustest, annetustest ja muudest lubatud hallikatest. Liidul on õigus iseseisvaid osakondi kõigis Eesti riigi piirides asutada. Vahekord liidu ja osakondade tegevuses on Liidu kodukorras ettenähtud.

VI. Liidu tegevuse lõpetamine.

Liit lõpetab oma tegevuse üleüldise koosoleku otsuse põhjal oma varandust kas riigile või mõne muule asutusele jättes, millel liiduga ühesarnased ülesanded on.

Viljandi „Ühistöö“ aruanne.

15./I.—15./II.

Kassa.

Kingitud	Mk.	8279.85
116 liikme maksud		2291.80
Pidust		3479.30
Materjali müügist		60.—
Ühepäevase palga mobilisatsioon		15194.19
Võhma o. k.	Mk.	2000
Kolga-Jaani		500
Tarvastu		1132
		3632.—
	Mk.	32937.14
Väljaminek		14747.54
	Kassas Mk.	18189.60

Materjal.

Kingitud	Mk.	1380.48
Ühe päevapalga mobilisatsioon		453.90
Ostetud		21313.53
Kolga-Jaani o. k.	Mk.	7.30
Paistu o. k.		5.—
Pillistvere o. k.		50.45
Suure-Jaani o. k.		106.—
Põltsamaa o. k.		112.—
		280.75
	Mk.	23428.66

Varustusosakond.

Saanud materjali ja rahas	Mk.	24289.46
Valmistanud		19709.95

Valmis tööd.

Kingitud	Mk.	8206.30
Ühe päevapalga mobilisatsioon		4381.75

Paistu o. k.	Mk	639.50	
Võhma o. k.		1070.55	
Päri o. k.		563.50	
Suure-Jaani o. k.		2470.30	
Pillistvere o. k.		938.15	
Kolga-Jaani o. k.		4570.60	
Põltsamaa o. k.		7571.40	17824.—
Varustus o. k.			19709.95
Ostetud			95.—
Söögi materjaal			20.—
Võlgu			330.—
	Mk.		50567.—

Väljaminek.

Sanitaar o. k.	24353.60	
Debitooridele	13835.60	
Varustusvalitsusele	1800.—	39999.20
	Ladus Mk.	<u>10567.80</u>

Ühe p. mobilisats. andis:

Raha	Mk.	15194.19
Valmis tööd		4381.75
Materjaali		453.90
	Mk.	<u>20029.84</u>

Sanitaar osakond saanud:

Valmis tööd	Mk.	24353.60
Rahas		5315.34
Materjaali		219.50
	Mk.	<u>29882.44</u>
Kreditoorisid	Mk.	<u>19313.53</u>
Debitoorid	Mk.	<u>13505.60</u>
Palkadeks läinud	Mk.	850.—

Kroonu riidest valmistud 3000 tükki pesu, sellest intendantuuri äraantud 1200 tükki.

Viljandi Maakonna valitsuselt saadud lõngast valmistatud 500 paari sukke ja kindid.

Hr 919
"Ühistöö"

Rätsepa osakond.

Viljandi Maakonn valitsuse poolt saadetud lamba nahkadest 340 kasukat valmistanud

„Ühistöö“ Viljandi osakonna juhatus.

Esimees: K. Reinhold; Asemikud: M. Kõiva, pr. Marfeldt; Laekahoidja: M. Laamann; Asemik J. Metsamärt; Sekretäär: V. Tubin; Asemik R. Simon.

Agitatsiooni jaoskonna juhatus.

Esimees: A. Hermann.
M. Pöld. A. Turp. A. Marfeldt.

Varustuse jaoskonna juhatus.

Esitaja: pr. E. Anderson.
J. Org. hr. Rikkart. prl. Tageström. A. Koik.

Majanduse jaoskonna juhatus.

Esimees: hr. Leesment.
M. Kõiva. V. Rand.

Sanitaarjaoskonna juhatus.

Esimees: Dr. Varres.
Hambaarst A. Reinhold. Dr. M. Nõges. Dr. A. Ronimois.
Hr. J. Kõönberg.

Tehnika jaoskonna juhatus.

Esimees: J. Kõönberg.
A. Eldring. Piidermann. Metsamärt. Soo.

Rätseppade jaoskonna juhatus.

Esimees: J. Org.
Mikk. Sauga. Takel. Jüris.

Kingseppade jaoskonna juhatus:

Esimees: Karu.
Vinnal. Eevert. Rikkart. Kabrits.